

قضا سبک بود و اجل دامر کبر شدک ندانست که پدمن
 هر آنکه که با آب دریا برده بچوید باشد خورد مندمرد خون یا کوه اندر آید
 نداده دم آنس تری پای در حسیبک ما و جندان نوح که خورد سبک زانند بهمان
 نقش بر عنان او در گرفته باز کرد ایند و سبیر از آورد تا آنچه مقرر شد
 بود ظهور رسد جوت رایات مما یون بتز دیاب شهید سبک سنا د
 مضور با سیه هزار سوا ایزد ست راست و هزار سوار در دست
 و خود در قلب بایستاد جوت حضرت حمر آنکسای خاقان بخلاف
 تصور آن حال مشاهده فرمود دست راست پشاه زاده پیر محمد نهاد در
 فرمود دست چپ پادشاه زاده محمد سلطان نهاد در معبر گشت
 و پادشاه اسلم فرمان فرمای هفت اولبر صاحب قران ابراز قوت
 سلطان فلت شکوه خاقان دیو خشم انوسه قران زود عتو کجیر و ضرور
 بخت کفتاد جمشید تخت و بعد خورد شیندر آرد شیر

هزار سوار دوی مکل قریب سر فرسخ

در خسرو پهرام صولت پدمن

خدا بکان سلاطین مشرف و مغرب که هست سابه او آفتاب کون و مکان
 معین دینی و دین شاهرخ که دور قرینه ایشان در بصد هزار قران
 قاد قدر فریدون شکوه جوت ثبت ملوک برود مالک ز غاب ملک شان
 خلیل صورت موسی کف مسیح نفس خضر علوم سلیمان رسوم نوح سنان
 قضا نفاذ قدر قدرت شان محشر ملک نهاد فلت رفعت زمانه توان
 زحل مهابت مریخ کین خور صولت سهیل تیغ قر خجر شهاب سنان

جِهَانِ پِنَاهِ جِهَانِ خَشْرَ اقْتَابِ ضَمِيرِ جِهَانِ كَشَائِ حِينَمَا كَبِيرًا دِ شَاهِ نَشَائِ
 اَعْدَلِ وَ اَكْمَلِ اَكْبَارِ نِسْرِهِ خَوَافِ نِزِ جِهَانِ الْمَوْلِيَةِ بِنَائِدِ الْمَلِكِ الدَّيْنِ
 مُعِزِّ السُّلْطَنَةِ وَالِدِيَا وَ الدَّيْنِ ابْنِ ابْنِ الْمُظْفَرِ امِيرِ زَادَةِ شَاهِ رُخِ بَهَادِ
 نَوِيَانِ رَاكِهِ نَاقِيَامَتِ مَمَالِكِ اِسْلَامِ مَبْدُودِ سَلْطَنَتِ وَايَامِ مَعْدَلَتِ
 اَوَا تَاسْتَه بَاذِ بَا قُوشُونِ خَاصَّةِ اَلْحَضْرَتِ دَرْبِشِ نَوْغِ قَوْلِ مَوْقُوفِ
 فَرْمُودِ وَ جَوْنِ بَهَادِرِ اَزْ عَسَاكِرِ مَنصُورِهِ دَر حَرَكَتِ اَمْدَنَدِ دَسْتِ
 دَاسْتِ وَ دَسْتِ چَبِ شَاهِ مَنصُورِ بِيكَا رِ رُويِ بَهْرَمِيَّتِ نِهَادَتِ
 شَاهِ مَنصُورِ فِدَائِي شَدِّهِ وَ دِلِ بَر مَرَكِ نِهَادَةِ هَر لِحْظَه اِنْ طَرَفِي مَبْرُودِ وَ بَدَلِ
 مَبْرُوفِ وَ دِيكِرِ بَارِ عَوْدِ مَبْرُودِ قُوشُونِ وَ فَاذِ اَر حَضْرَتِ خَافَانِ اَنَارِ
 اَللّٰهُ بَر هَمَانِه دَر اَن قُوشُونِ بُوذِ اَز هَم فَرُورِ مَحْتَشِدِ فِدَائِي اَن شَاهِ مَنصُورِ
 دَسْتِ اَز جَانِ شِسْتِه وَ دِلِ بَر مَرَكِ نِهَادَةِ جَدِ نَوِيَّتِ حَمَلِه كَرْدِنْدِ وَ بَعِيرِ
 اَز اميرِ عَادِلِ اَلْحَتَا جِي كِه سِيَرِ دَر رُويِ مَبَارَكِ اَلْحَضْرَتِ كَرْفِه هِيكِرِ
 دِيكِرِ نَمَانْدِ اَمَّا بَعُوذِ اَللّٰهُ فَعَالِي ثَبَاتِ قَدَمِ نَبُو عِي نَمُودِ كِه دِلِ بَر اَن
 هَر قَرُونِ اَبْرَارِ اَمْتِلِ سَا رِنْدِ وَ حَضْرَتِ پادِ شَاهِ اِسْلَامِ دَر بِيشِ نَوْغِ قَوْلِ
 اَلْبِيْتَادَةِ وَ ثَبَاتِ قَدَمِ نَمُودَةِ بِنَفْسِ مَبَارَكِ نَبِي دَر بِيْرِي وَ بَهَادِرِي كَرْدِ
 كِه بَصِيْفَتِ رَاسْتِ نَمِي اَبْدِ شَاهِ مَنصُورِ تَوَاسْتِ كِه بِيْرَامُونِ
 نَوْغِ قَوْلِ كَرْدِ الْقِصَّةِ سَلْسِلَه اَجْمَاعِ اَن فِدَائِي اَن اَز هَم فَرُورِ بِيخِنِه
 وَ بِيْرَا كِنِه شَدِّ نَاعَاقِبَتِ اَلْاَمْرِ شَاهِ مَنصُورِ شَهَابِ مَانْدِ وَ اَوْرَا نَمِي شِيَاخْتِ
 سِيَه زَحْمِ دَاسْتِ بِيكِ بِيْرِ بَر كَرْدِنِ وَ بِيكِ نِيْرِ بَر شَانِه وَ بِيكِ تَمَشِيْرِ

بروی بطرف شهر روانه بود تا یکی از نوکران پادشاه اسلام خلد
 الله ملکة او را ندانسته از سراسر سپ فروکشید شاه منصور از پشت
 اسب بغلطید و بر زمین آمد کلاه خود از سر او افتاد که گفت من
 انکسَم که میجوئید شتر تنی آب نمر دهید و من زنده بحضرت اعلی
 برید بدین سخن التفات نکردند و شمشیری دیگر بر سر او زدند و او را
 بکشند و سر او را بحضرت خاقانی آوردند و قهر بر کردند که در فلان
 موضع او را قتل کردند و بیشتر از ملازمان و نوکران او کشته و دستگیر
 کردند و ممالک فارس مستخلص گشت و فتح نامه با طرف
 ممالک عالم روانه کرد ایند سلطان احمد با پسر شاه شجاع سلطان
 مهدی که داماد او بود روانه اردوی اعظم بودند در راه ابن خیر
 با ایشان رسیدند بنجیل منوجه گشتند و بشرف پای بوتر مشرف شدند
 سلطان ابواسحق بن سلطان اولین پسر شاه شجاع غلامی از آن خود کو درز
 نام در قلعه سیرجان محکم کرد ایند و بطرف کرسی روانه شدند
 و از آنجا بدرگاه عالم نیاه توجه نمود چون برسید در همان
 روز حکم نافذ شد که ایشانرا مقید کرد آنته پادشاه زاده مغفور
 عمر شیخ بهادر در ممالک فارس و عراق تخت نشاند و امیر
 مرحوم ابدا کوه بهادر حکومت کرمان نامزد شد چون بکرمان رسید
 و کتابت سلطان احمد بفرزند نیک نام شهید سعید او سلطان
 عنیات الدین محمد رسانیدند در زمان که لید در رب و قلاع سپرد

وَأَمَّا دَرَقَلَمَةُ شَهْرٌ مَوْقُوفٌ كَرَدْنَا بَعْدَ أَنْ بَكَتْ هَضْنُهُ دَرَّ عَشْرًا أَوَّلَ
 رَجَبٍ سَنَةِ حَمْسٍ وَسَعِيدٍ وَسَبْعِينَ دَرَّ فَرِيَةً مَا هِيَ إِلَّا فَرْمَانُ بَرَقَلِ
 تَمَامِ الْإِظْفَرِ كَوْحِكَ وَبُرُوكِ نَعَادِي بَافَتْ وَأَنْ طَارَتْ بَعْدَهُ مِنْ أَرَابِئِ سَرَايِ سَمِيحٍ
 وَمِنْ لَعْنَةٍ وَدَخِ بِمَخَانَةٍ رَاحَتْ وَأَسْتَوَّاهُ نَ تَعَالَى كَرَدْنَا اللَّهُمَّ اغْفِرْ
 كُلَّ شَيْءٍ فَهَذَا الْإِلَاحُ جَدَّ هَهُ لَهَ الْحُكْمُ وَالْبَيْتُ تَرْجِعُونَ بِمَنْتِ
 مَشْكَرًا زَيْنِ كَرَمِ بَدَلِ دَوْرِي وَنَكَارِ نُوْرِي دَوْرِي وَنَهْلِي وَهَدِي كَوْنِي أَنْ بَقَاتِ
 مُلْكُ خُدَاسْتِ ثَابِتِي وَبَعْدَ أَنْ أَنْ رَجَسْتُ وَنَاوِي وَنَكُوْرِي وَدَرَّ كَرِهِيَا سَنَتِ
 وَالْحَمْدُ لِلَّهِ نَبِيِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ
 الْجَمْعِيْنَ بَعْدَ أَنْ بَيْنَ نَمَّةٍ نَارِيحٍ كَرِيحٍ فَرَوْجِيَا سَنَتِ كَهْ دَرَقَلَمَةُ آيِدِ
 وَاللَّهُ الْمُرِيدُ وَعَلَيْهِمُ التَّكْلَانِ بِأَبِ **بِحَمْدِ**

دَرَدِ كِرَامَتِهِ وَقَرَأَ وَمَشَاحِخِ وَعُلَمَايِ دِيْنَا سَلَامٌ مَرِيضُونَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ
 أَحْمَدِينَ وَأَنْ سَنَتِ مُصَلَّبَتِ اَللَّهُ مُجْتَهِدِ وَقَرَأَى مُسْتَدْعِ
 وَمَشَاحِخِ مُتَرَفِّعَةِ مَعْلَمَايِ مُتَعَبِدِ آزَانَ بَزْرُكَرَانِدِ كَهْ شَرْحِ بَرِي
 اَيْشَانِ دَرِيْنِ مُخْتَصَرِ تَوَارِدِ إِذَا مَا بِسَبَبِ أَنْكَ دَرَدِيْنَا سَلَامٌ بِمَرِيضَةِ
 اَنْبِيَاؤِهِ دِيْكَرِ اَدِيْلِيْلِهِ وَدِيْكَرِ اَبْيَادِ اَزْ اَبْنِيَا اَمْنَهُ دِيْكَرِ اَيْشَانِ دَرِ اَنْهَابِ مَرِيضَةِ
 نَاوَلِ وَأَخْرَجِ كِتَابِ بِذِكْرِ اَهْلِ دِيْنِ مُسْتَدْفِ بَاشَدِ **فَضْلًا وَقُلْ**
لِيْزِيَا بِحَمْدِ دَرَدِ كِرَامَتِهِ وَبِحَمْدِ اَهْلِ اَهْلِ دَرَكَا
 دِيْزِيَا جِيْهَاتِ اَذْمُوْزِهِ اَنْدِ وَهَرِيْكَ دَرِ شَرِيْعَتِ طَرِيْقِي سِيْرَدِهِ اَنْدِ سِيْرَدِهِ
 نَنْ بِيْكَرِ اِمَامِ مَعْصُوْمِ جَعْفَرِ صَادِقِ وَرَضِيَ اللهُ عَنْهُ كَهْ اِمَامِ اَهْلِ

سنت است و در ما قبل ذکر ترا منک و چهار ائمه سنت و جماعت و
 هشت مجتهد و ذکر اصحاب و نحو مذاهب سنه دندمه و علماء هد
 کرد اکنون ذکر ائمه سنت و جماعت و مجتهدان و ذوات امام
 ابو حنیفه همان بن ثابت بن طاووس بن هریرد مملکت سیبانی
 رضی الله عنه نام طاووس بر وی مرزبان بود عمار مرتضی علی صلی الله
 عنه و امیر المؤمنین علیه کرم الله وجهه در خواب دعا کرد یا ایها الله
 فیک و فی نسبتک بدان برکت ابن مرتبه یافت ابو حنیفه پیش از
 امامت بخواب دیده که استخوان اعضای یغیبر صلی الله علیه و سلم
 پراکنده شده بود او جمع کردی قهیر کردند که علم این جمع کند و امام
 باشد در وقت امامت چون بسیر روضه رسول الله صلی الله علیه و سلم
 رسید گفت السلام علیک یا سید المرسلین جواب امد و علیک
 السلام یا ایها المسلمین و فانسج بعد او در سنه احدی و حسین
 و مائه بعهد ابو جعفر و او را از آنجا سده در کوردند شرف
 الملك ابو سعید مستوفی ممالک سلطان ملک شاه سلجوقی مراد او را
 عمارت عالی ساخت عمر ابو حنیفه هشاد سال از تابعین است
 از صحابه ابن هفت کسر در یافته السن زمالک جابر بن عبدالله ابو
 الطفیل ابن ابویلی عبدالله بن ابی خمر عائشه بنت عمیر امام
 مالک بن انس زمالک ابو عامر بن عمرو بن حارث بن عثمان بن
 عثمان بن حنیل بن عمر بن الحارث و هو ذوا صبر و المعروف بالاصحی

است و جاعده

مِنْ لَسَانِ خُرُجِ بَدْرٍ زَانِ حَاجِبِهِ رَسُولِ اللَّهِ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَوَأَذَى
 نَابِغِيْنِ وَأَسْتَادِ حَدَّثَنَا بِقَوْلِ بَعْضِ عُلَمَاءِ أَوْلِيَيْنِ إِمَامٍ أَنْتَ سِوَهُ سَأَلَ دُرَّ
 شِكْرٍ مَا دَرَبُودُ هَشْتَادُ وَبِحِجِّ سَأَلَ عُمَرَ دَأَسْتِ دَرَسَنَهُ فِسْعُ
 سَبْعِيْنِ وَمِائَةٍ بِمَدِيْنَةِ دَرَكُذَشْتِ وَبِهِ تَبِعَ مَدْفُونِ كَشْتِ
 أَمَامِ شَا فِغِي مَطْلَبِي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وَهُوَ مُحَمَّدُ بْنُ إِدْرِيسَ بْنِ إِبْرَاهِيْمَ
 بْنِ عُثْمَانَ بْنِ شَا فِغِي بْنِ ثَابِتِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زَيْدِ بْنِ هَارِثَةَ بْنِ مَطْلَبِ بْنِ
 عَبْدِ مَنَافٍ أَوْ دَأَسَا فِغِي لَشَا فِغِي وَمَطْلَبِي مَطْلَبِي كَهْ أَجْدَادِ أَوْ بُوَدِ
 بَانَ مِجْرَانَتِ شَا فِغِي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ دَرَطْفِ مِجْرَابِ دِرْدِ كَهْ بِيَعْمَبِ عَلَيْهِ
 الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ زَبَانَ دَرَدَهَا لَشَرِيْهَادِ وَكَلِمَتِ عِلْمِ دِيْنِ تَرَاكَرَامَشْتِ
 أَمِيرِ الْمُؤْمِنِيْنَ عَلِيٍّ كَرَّمَ اللَّهُ وَجْهَهُ أَنْكَشْتِ بِزِيَارَتِ أَنْكَشْتِ كَرَدِ وَكَلِمَتِ كَارِ
 دِيْنِ بِرِ قَوْلِ تَوْخَمَسْتِ أَزَانَ بَرَكَتِ إِيْنِ مَرْتَبِ يَافَتِ أَوْ دَأَدِرُوقَتِ
 إِيْمَاتِ بِسَبَبِ حَبِ أَهْلِ بَيْتِ بِرَفَضِ مَنَسُوْبِ كَرَدِ بُوَ أَسْطَهْ أَنْ
 يَتِيْجِدُ كُفْنَهُ وَمِنْ هَذِهِ شَعْرُ لَوْكَازِ رَفَضِ حَبِ آلِ مُحَمَّدِ
 فَلْيَشْهَدِ الثَّقَلَيْنِ فِي رَافِضِ خَلِيْفَتِهِ أَوْ دَأَ الزَّامِ نَمُوْدُ نَافِرَانِ رَافِضِ وَنَحْوَانِ
 أَوْ خَلِيْفَتِهِ زَابَانِ أَوْ دَوْبَرِ مِئْبَرِ رَفْتِ وَأَنْكَشْتِ نَافِرِ خُوْدِ بِرِ شَمْرُودِ وَكَلِمَتِ
 بِرِ صُحُفِ وَتَوْرِيْهِ وَابْجَلِ وَذَبُوْرُ وَفِرْقَانِ إِيْنِ بِيْحِ مَخْلُوْقَتِ وَنَمِصْرِ كَرِيْمِ
 وَنَمُوْطِ شَدِّ هَمِّ أَيْخَانِ فَرْمَانَ يَافَتِ دَرِ سَابِعِ رَجَبِ سَنَةِ اَبْعِ وَمِائَةٍ
 بِفَسْطَاطِ مِصْرِ مَدْفُونِ شَتِ بِيْهَدِ مَامُوْنِ خَلِيْفَتِهِ عُمَرَ بْنِ شَيْخَانِ وَجَمَارِ سَا
 أَمَامِ أَحْمَدِ بْنِ حَبِيْلِ بْنِ هَلَالِ بْنِ أَسَدِ بْنِ إِدْرِيسَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ إِيْسَى

۴۰۰ میز این و انکشت خلقت

عوف بن فارس بن مازن شبان وهو اصل الصبيداه ساكرو ائمة
 سافعي بود استادان محدثان ابود و ان خليفه اوذا الزام نمود ما و انزل
 مخلوق خواند بغير اند محو نكرد و بخواند و در حرم حوت كشيده
 و فراس مخلوق خواند و بن حرم حبيب زدگشت فراس مخلوق خواند ما لاي
 فرامام ابو حنيفه مدفون شده فراس مشهورست . . . طاب
 كيان ايماني از زاهدان است در سنه ستفمانه در سنه حسن
 بن سيار البصري چون او فقه مساجح است در كوشه در سنه ايشان
 شود و فاش در سنه عشر و مائه بصره **محمد بن عبد الرحمن بن ابي**
بلي هرف به در سنه ستفمانه در گذشت مر پسر بن ابي عبد
 الرحمن در سنه ست و ثمان و مائه هجده سفاح نمايد **عبد الرحمن**
 بن عمرو و الاوزاعي در سنه سبع و خمسين و مائه هجده ابود و ان در گذشت
 سفيان نوري بن سعيد بن مسروق الثوري در سنه احدى و سيب
 و مائه هجده مهدي خليفه بصره در گذشت از سخنان او سب عزيز ترين
 خلاق پنج گروه اند عالي راه و فقه و صوف و نو اكري متواضع
 و در و پيشي شاگرد و شرفي بي شصت و چهار سال عمر داشت
قاصد ابو يوسف يعقوب بن ابراهيم بن جليل بن سعد در سنه
 اثنى و ثمان و مائه هجده هر روز رشيد در گذشت هشتاد و نه سال
 عمر داشت از موقوفات او چهار هزار شلوار بود بنده هر يك در
 سرخ و اين همه جهت صدقه بمسكينان و اذن تزييت كرده بود **محمد بن**

سنة ثمان و مائه

بن حَسَنِ شَيْبَانِي بِرَأْسِ دَرْسِنَه سِتْع و ثَمَانِي و مِائَه بِعَهْدِ هِرُوذِ الرَّسِيدِ
 دَر كُتُبَتِ نِجَاهِ وَ هَشْت مِائَه عُمُر دَاشْت اَصْحَابِ اِمَامِ اعْظَمِ ابُو حَنِيفَه
 دَر مَسَائِلِ كَقَوْلِ دُو كَسْرَانِ بْنِ مُحَمَّدَانَ مُوَافِقِ اسْتِ اَكْرَجِيه مَخَالِفِ اِمَامِ
 اعْظَمِ ابُو حَنِيفَه بُو خُوذَرِ اَخْبِرْ شَمَارِيْدِ بَر مَر كَدَامِ كِه خَوَاهَنْد
 كَا رَكْتَدِ وَ جَوْنِ قَوْلِ سِنِه كَسِ مُوَافِقِ بُوذِ اَنْزَانَ حَمَانِ شَمَارَنْدِ وَ بِيْدَانِ
 كَا رَكْتَدِ فَضْلِ هُوْمَرِ لِيْزِ بَابِ **بِحَبْمِ** دَر دُكْرُقَا
 اَصْحَابِ قِرَاءَةِ دَهَنْدِ وَ اَنَا اِيْشَانِ هَفْتِ مُعْتَبَرِ وَ اَكْثَرِ عِلْمَايِ عِلْمِ قِرَاءَتِ
 بِرَأْنِكِه دَر نَمَازِ مَخْلَافِ قِرَاءَتِ سَبْعَه خَوَانْدَكِ دَوَانِيْسْتِ اَوَّلِ نَافِعِ
 بِنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ اَبِي نَعِيْمِ مَدَنِيْ اَصْلَشُرْ اَز اَصْفَهَانَ بُوذِ بَرَابِي مَبُوتَه
 مَوْلَا مَرْسَلَه حَرَمِ رَسُوْلِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَوَانْدَه بُوذِ مَدِيْنَه دَر سَنَه
 سِتْع و سِتِيْز و مِائَه بِعَهْدِ هَادِي نَمَانْدِ دَوْمِ عَبْدِ اللهِ بْنِ كَثِيْر مَكِّي دَر سَنَه عَشْرِيْنَ
 و مِائَه دَر اِيْرَمِ هَشَامِ بْنِ عَبْدِ الْمَلِكِ نَمَانْدِ سُوْمِ ابُو عَمْرِو بْنِ الْعَلَاءِ الْبَصْرِيِّ
 بَكُوْفَه دَر سَنَه اَرْبَعِ وَ خَمْسِيْز و مِائَه بِعَهْدِ ابُو ذُو الْوَقْتِ نَمَانْدِ چَهَارَمِ عَبْدِ
 اللهِ بْنِ عَامِرِ الدِّمَشْقِيِّ دَر سَنَه ثَمَانِ و عَشْر و مِائَه بِعَهْدِ هَشَامِ بْنِ عَبْدِ الْمَلِكِ
 بِنِحْمِ عَامِرِ بْنِ الْحُوْرِ الْكُوْفِيِّ دَر سَنَه سَبْعِ و عَشْرِ بِنِعَهْدِ مَرْوَانَ بْنِ الْحَكَمِ
 نَمَانْدِ سِتْمِ حَمْرَةَ بِنِ حَبِيْبِ بْنِ عَمْرَةَ الزَّيْنَانَةَ الْكُوْفِيَّةَ دَر سَنَه سِتِ
 وَ خَمْسِيْز و مِائَه نَمَانْدِ هَفْتَمِ ابُو الْحُسَيْنِ عَلِيِّ بْنِ حَمْرَةَ الْكِسَائِي الْكُوْفِي دَر
 سَنَه سِتْعِ وَ ثَمَانِيْز و مِائَه بَرِي نَمَانْدِ اِيْنَ هَفْتِ كَسْرُقِرَاءَه سَبْعَه اِنْدِ وَ
 تَمَامِي قِرَاءَةِ عَشْرَه هَشْتَمِ ابُو جَعْفَرِ بْنِ زَيْدِ بْنِ الْقَعْفَاعِ نَهْمِ خَلْفِ بِنِ

قرآن

کتاب عهد و انکار نادم

هشتم

در روزهای ماه رمضان در شهر کربلا

هشتم دهتم ابو محمد یعقوب بن اسحق بن رید بن اسحق الحضری البصری
 وَاللَّهِ اعْلَمُ **فصل سوم در زیارت حضرت زین العابدین**
 حَدَّثَنَا اَصْحَابُ حَدِيثِ سَيَّارَةِ ابْنِ اَبِي شَاهِدٍ كَرَّمَ اللهُ وَجْهَهُ
 اَنْ جَاءَ يَدِينُورًا اَوْلَادُ اَبِي عَبْدِ اللهِ مُحَمَّدُ بْنُ اِسْمَاعِيلَ بْنِ مُعِينِ بْنِ اَبِي جَعْفَرِ بْنِ
 دُرْعَانَ سَوَّالِ سَنَةِ سِتِّ وَخَمْسِيْنَ وَمِائِيْنَ بِسَمْعِدِ نَمَانِ بْنِ مَعْبُودٍ كَيْدِيَّ
 اَوْ سَمْعِدِ بْنِ جَعْفَرِ بْنِ سَمْعِدِ بْنِ اَبِي جَعْفَرِ بْنِ اَبِي سَلْمَانَ سَمْعِدِ بْنِ مَعْبُودِ
 كَسْتِ دَعَا اَبِي اَحْسَنَ مُسْلِمِ بْنِ جَعْفَرِ بْنِ سَمْعِدِ بْنِ اَبِي سَلْمَانَ سَمْعِدِ بْنِ
 دَرَّابِ عَشْرِ رَجَبِ سَنَةِ اَحَدِيْ وَسِتِّيْنَ وَمِائِيْنَ نَمَانِ سَوْمِ اَبِي اَوْدِ
 سَلْمَانَ بْنِ اَسْعَدِ بْنِ اَسْحَوَالِ زَيْدِ السَّجِسْتَانِيِّ البَصْرِيِّ بِصَرْفِ دَرَّابِ
 عَشْرِ سَوَّالِ سَنَةِ سَبْعِ وَخَمْسِيْنَ وَمِائِيْنَ نَمَانِ بَخَّازِ وَبِحِ سَالِهُ اَبِي جَعْفَرِ
 اَبِي عَيْسَى مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ سَوَّالِ السَّامِيِّ التَّرْمِذِيِّ تَرْمِذِ دَرَّابِ سَنَةِ ثَلَاثِ
 عَشْرِ سَنَةِ سَبْعِ وَسَبْعِيْنَ وَمِائِيْنَ نَمَانِ بَخَّازِ وَبِحِ سَالِهُ اَبِي جَعْفَرِ اَبِي عَبْدِ
 الرَّحْمَنِ اَحْمَدَ بْنَ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ اَحْمَدَ بْنِ سَعِيْبِ بْنِ عَلِيٍّ الشَّيْبَانِيِّ بِمَكَّةَ دَرَّابِ
 ثَلَاثِ وَمِائِيْنَ نَمَانِ سَمْعِدِ اَبِي عَبْدِ اللهِ مُحَمَّدِ بْنِ رَيْدِ بْنِ مَاحَةَ الْفَرَوِيَّيْ دَرَّابِ
 ثَلَاثِ وَسَبْعِيْنَ وَمِائِيْنَ بَقَرَوِيَّيْ نَمَانِ هَضْمِ اَبِي مُحَمَّدِ عَبْدِ اللهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ
 الدَّارِيِّ **فصل چهارم در زیارت حضرت زین العابدین**
 سَمَاعِ اَبِي سَلْمَانَ هَرَكَةَ صَحْبَتِ رَسُوْلِ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ دَرَّابِ فَهْ
 اَيْشَانِ اَصْحَابِهَا خَوَانِدُ وَهَرَكَةَ اَيْشَانِ اَزَادِ دَرَّابِ فَتَ اَبِي هَزِيْمِ كَيْدِيَّ وَهَرَكَةَ
 اَبِي هَزِيْمِ دَرَّابِ فَتَ بَعْنِ اَبِي هَزِيْمِ دَرَّابِ فَتَ دَرَّابِ فَتَ اَقْوَامِيَّ اَكْبَدِ

ایشان بودند مشایخ خطاب کردند اکنون ذکر بعضی از اکابر ایشان
 ایناد کرده میشود **شیخ** او نیز قرنی از کبار تابعین است و رسول
 علیه الصلوٰة والسلام در خواب فرمود **انه خیر النّابعین باحسان و عطف**
وهم از بیغمبر مرویست در آخر حدیث طول الاذابه اذا كان يوم القيامة
فتلعبوا بدخول الجنة و يقال لا ویرقی اشفع فیشفع فی عرصة مصر
و یبعثه یا عمرو علی اذا انما یغیما فاطلباه الیه لیستغفر لکما انما
اکرجه از تابعین است جهت ترک و شرف ذکر او در اول زمره
مشایخ آورده شد در وقتی که بشنید که کار از دندان مبارک نشسته
بیغمبر صلی الله علیه و سلم بشکستند او نیز موافقت کرد و تمامت دنیاها
خود بشکست و فات بر و ابی در حوب دیلم شهید شد و کورش بکوچ اعلا
بروز و نیز است و بر ابی در جنت صغیر شهید شد در سنه ست و ثلثین
هجری و بروایتی کردستان نزدیک کرمانشاه مدفونست از سخنان او
در خردی گناه منکر در بزرگی حال کر هر که خدای را بشناخت
تو هیچ بوشیده نماند رفعت در فروتنی است و پیشوای در نصیحت
خلق و مودت در صدق و فخر در فقر و نسب در تقوی و شرف در
قاعت و راحت در زهد **شیخ حسن بصری او نیز از تابعین**
است چون اکثر مشایخ را خرقه با او میروید و او را با میر المؤمنین علی رضی الله
عنه ذکر او در اول مشایخ گواز میزند و فائز در سنه سبع و عشر
و یاه یعهد هشام عبد الملك مروانی از سخنان او است بنیاد مسلمانین

بوردع است و خلیل و در طبع هر سخن که از سر حرکت نیست هو و
 زلفت شیخ حبیب اعجمی در اول رباخواره بوزه است سبب
 توبه او آنکه بر راه میرفت و کوزگان با هم گفتند دور شوید تا کردی
 حبیب رباخوار بر ما نشیند نا چون او بدبخت نشویم این سخن در دل او
 موثر شد بمجلس حسن بصری رفت و توبه کرد چون باز گردید همان کوزگان
 گفتند دور شوید تا کردی بای ما برد این حبیب نایب نشیند که عاصی
 شویم حبیب در سلوک آمد و کار او بدجبهه اعلی رسید از او پرسیدند
 رضای حق تعالی در رحمت گفت در دلی که عنایت نفاذ در او نبود بر رسیدند
 از شخصی که یک نماز قوت شد و میداند که از صلوات خمس کدامت
 او را قضا چگونه باید کرد گفت از غافلان بوزه و او را حد غافلان
 شیخ محمد و اسمع از نابین بود و فاش در رسته عشرت و ماه از سخنان
 اوست عارف از مشاهده حق بی خبرند ارد صادر است که امید
 و پیر ترا برد از پرسیدند چگونه باشد کسی که عشرت نگاهد و گاهش
 اقراید شیخ عتب بن غلام معاصر حسن بصری و می بدست بود از سخنان
 اوست که دنیا چون زن مکار است تا بکار جبهه مردی باشد که زن
 ناکار را طلاوند هذجانکه با او رجوع نکند سائلک باید که از کند
 که حق تعالی خواهد نه آنچه حق فرماید شیخ ابو حانم مکی معاصر
 حسن بصری بود از سخنان اوست اندکی از دنیا مشغول دارد ترا
 از بسیاری از آخرت در دنیا هیچ شادی نیست و غم و در آخرت

هیچ سادی نیست تا عثم و هر که بدینا و آخرت ملنفت نیست
 او را هیچ گرفت هر که بداند که هر چه از آن او نیست بجهت
 او ترسد و آنچه او است تمنع از او باز کردد بیاساید شیخ مالک
 دینار از آن عزیز است و فائز در سنه ثلث و میانه بعهد مروارید
 از سخنان او است راضی باش در همه امور بکار سازی که کار تو بود
 میسازد سالک باید که مالک دینار و در هم نباشد تا و قش مشوش
 شیخ رابعه عدویه معاصر حسن بصری بود از سخنان او است
 من بردینا فسوس میدارم نان این جهان مجورم و کار آن جهان
 میگم الهی در نماز حاضرید یا نماز بود که آن قول کن شیخ ابو
 سلیمان داود بن نصیر طائی و فائز در سنه خمس و ستیز و میانه در
 زمان مهدی عباسی از علمای حدیث است از سخنان او است از بهر دنیا
 چندان جهد باید کرد که در اینجا قامت خواهد بود هر که را
 مرویت بود عبادت بود مرد باید که از آن دنیا روزی کرد و عباد او
 مویب او باشد سالک باید که نموت بخان مشتاق باشد که مجوس
 با ملا و از مردم بخان کزیران باشد که از شیر شیخ ابو یحیی
 ابرهیم بن ادهم ملک زاده بلغ بود سبب توبه او آنکه او را می شنید
 از بام خانه خود بر سید چه کس است گفت شرم کرده ام می طلبم
 گفت ای عجب شش بر بام خانه می طلبی جواب آمد عجب تر آنک تو
 خدارا در یاد شاهی و عثم می طلبی بوند کردی و شکار می ناخت

و از بهر آخرت جهد که آنجا خواهد بود

آوردن

آوازی شنید که ترا جهت این کار نیافریدند اینجاست که در
 جامه شبانی بستند و عزم حجاز کرد و با فضیل عیاض صحبت کرد و کارش
 بلند شد از سخا ز اوست هر که در دل خود را در پیشه کار حاضرند اندیشا
 آنت که در بر روی او بسته اند یکی قرآن خواندن دوم نماز کردن سوم
 در کردن طعام حلال خود که بر او نه صیام روزست و نه قیام شب
 دعای او بیشتر این بود یارب مرا ز دل معصیت با عز طاعت آورد چه
 صلحا کسی باید که ابواب محنت و فقر و جهد بر خود کشاده گرداند و در
 مشا و عرت و کسالت به بندد یکی او را دشنام داد گفت بمکافات
 این هفت چیز با تو بکنم اول جوابت بدشمارند هم دوم از تو کله نکم سوم
 در دل کبر تو ندارم چهارم پیش خدا از تو تالی بچشم در نماز مرا بدعا
 یاد دارم ششم سلام از تو باز نگیرم هفتم اگر خدای تعالی مرا به بهشت
 فرستد بی تو نهوم وفات او صوب روم در سنه احدی و مائه بر مات
 مهدی عباسی و بروای در سنه ثلث و مائه بغداد قبرش نزدیک قبر
 امام احمد حنبل شیخ ابو علی سقی بن ابرهیم البلخی باز در کان بود
 سبب توبه او آنکه بر ترکستان رفته بود تجارت کافی را از بت برستند
 منع میکرد که این بت هیچ قدرت ندارد چرا او را می پرستی گفت چون
 خدای تو فاد دست باستی که ترا در شهر بلخ روزی تو استی دادنا
 ترا بر ترکستان نیایسته آمد شفتو از تجارت توبه کرد و در سلوک آمد
 کار او در جهه اعلیافت و فالتش نزدیک سنه سبعین و مائه بران

هر روز رسید از بخان اوست خرد مند است که دنیا را دشمن دارد و
 زبردت کند دنیا او را بفریبد و توانگر آنکه بقسمت خورایند باشد و درویش
 آنکه غیر از خدا چیزی نخواهد و بخیل آنکه حق خدا نهد قدر مرد بدانید
 شود که بگوید خدا این تر بود از وعده خلق بر هر مردی سه چیز
 توان داد اینها را سبند و منع کردن و سخن گفتن شیخ فضل عیاض
 موزی و قشربین سینه سبوع و ثمانین و مائه بعهد هر روز رسید در اول
 فاطم الطرب بود سبب توبه او آنکه بر کعبه کی عاستو بود شیخ بسروفت
 و میرفت او را روان خوانی شنید که میخواند الریان للذین آمنوا ان تجتمع
 فلو بهم لذكر الله ازان آیت او را بیداری حاصل شد توبه کرد باز
 کشت و کار او در جهه اعلی رسید و از علمای حلیت کتب از سخن اوست
 چون خوف در دل ساکن شود هر چه بکار نیاید برز بار کند و وحی
 دنیا سونخته گردد شیخ حایر بن یوسف اصم گویند که بود عوفی
 از سوال میکرد تا کاه حرمی از قصا در رسد حایر گفت او را بلند بردار
 تا زنت منقل نشود نام اصم بیرون نماند او را بدارا خلافت بردند چون با خلیفه
 در سخن آمد خلیفه را راهی خطای کرد خلیفه گفت زاهد من نسیم
 تویی حایر گفت زاهد است که بکمر چیزی قناعت کند و حق تعالی معین
 فلمتاع الدنيا قليل چون توبه بیا قناعت کرده زاهد باشی من که سر
 بد دنیا و آخرت فو نمی آرم چگونه زاهد باشم او را پرسیدند چه آرد
 داری گفت عافیت گشته روزگار تو عافیت میگذرد گفت

غایب در میل است که از بند تصویرت و معنی کبریا و ضعفی ندید سائل
 ز جواهر مرآت باید حشید مرآت سفید قرآن که سلب و مرآت سینه و آن
 نخل است از مردم و مرآت سرخ و آن مخالفت هوانس و دریا سر و آن مرع
 داشتن زنده کنز اجمال باید کرد الا از نفس خود **شیخ** مرآت است
 محضه جلوه و در کبری و فائز در سینه بر این ماری و پیدا او بر سالی بودید و دانسته
 داده معلم اندای مؤخت ناله اوی کتب نه بداهه اولی و احد
 معلم و دانند بکجاست و بر دست علی بر مؤخت سینه الرضا شیار مند و بسط
 آمد و بعد از او مادر و ولد از من مسلمان شدند از سخنان او است نصیب
 از هر حقایق است و کلمه بدو اقی و بر ناله از جلال تو هر که در خطا
 کرد از حقایق معصیت از تو برگردد و اگر مطا و غت حقا از کرد
 حقایق عالی رحمت او باز کرد و در خلق معصیت او کرد در عالم است
 بر او کفند و صحنی کز کت در دیات من غیر از من بدو بر بسب
 صد و دهیند نابرهنه نوم خانکه آمد **شیخ** محمد بن کت معاصر
 معروف کبری بود از سخنان او است توامه الذهب که خود را در محبت
 بی روی نازک سعی نشود و میل کرد **شیخ** بهلول گوید عم
 راده خلیفه هر روز از رسیده بود روزی در بیس جلوسه رف حبه نما
 عالی ساخنه بود بهلول را گفت چیزی بر رخاوت نبود بهلول با او
 ختم برداشت و بر رخاوت رفت رفعت الطیر و بی ضعف الدین
 رفعت بجز و رفعت المصنوعان کان بر مالت رفعت استرف و

اللَّهُ لَا حَيْثُ الْمُسْرِفِينَ وَكَانَ مِنْ مَالِ عَيْشِكَ فَتَذَلَّتْ وَاللَّهِ لَا
 حَيْثُ الظَّالِمِينَ **شیخ ابو نصر** همین **نوحانی** حافی **مروزی** و **فانی** در
 درسه **سبع و عیشین** و **مابین** **زمان** **مقتصم** **خلیفه** از **علمای** **تجدید**
سب سعادتی او **انکه** **برده** **کاغذ** **بان** **یافت** **بر** **ان** **نوشته** **بود** **که**
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ **انرا** **خوش** **نوی** **کرد** **و** **جایی** **نیکو**
بها **ذها** **نقی** **آورد** **داد** **ای** **ابو** **نصر** **نام** **بنا** **سطیب** **کرد** **این** **دینی** **مکافات** **آن**
نام **تو** **درد** **بیا** **و** **عقزی** **مطیب** **کرد** **این** **دیم** **از** **نخاز** **اوست** **هر** **که** **عزیزی**
دینا **و** **نیر** **بوی** **خریب** **خواهد** **کو** **ار** **که** **حاجت** **مخواه** **و** **بدر** **کس** **مکوی**
و **همان** **کس** **شور** **هد** **جوهر** **سنت** **که** **بنا** **ند** **الا** **درد** **احالی** **وانند**
جوهر **سب** **که** **چون** **درد** **از** **کرد** **بحال** **عیز** **خود** **ند** **هد** **حلا** **وب** **عقد**
باید **انکه** **خواهد** **که** **درد** **بیا** **اوراد** **آمد** **بر** **سب** **ند** **که** **ان** **باجه** **بهر**
گفت **با** **فائز** **که** **حلال** **سراف** **نبرد** **شیخ** **ابو** **نصر** **بند**
طه **نور** **نر** **عس** **نر** **سرو** **سان** **سبطامی** **و** **فان** **ار** **بوی** **بیت** **سه**
احدی **و** **سین** **و** **وق** **بنی** **ذ** **ربع** **و** **لم** **تق** **مانین** **ما** **ر** **ر** **سید** **مد** **سوم**
در **بر** **راه** **بهد** **گفت** **دولت** **مادر** **زاد** **گفت** **اگر** **نود** **گفت** **بنت**
نوا **گفت** **اگر** **نود** **گفت** **درد** **اگر** **گفت** **اگر** **بوی** **گفت** **چشم** **بیا** **گفت**
اگر **بود** **کس** **کوش** **سینوا** **گفت** **اگر** **سود** **گفت** **سود** **معا** **کار** **درد**
عارف **نور** **بر** **نود** **درد** **گفت** **گاه** **مرد** **م** **ز** **ان** **زیان** **داد** **که** **بج**
خریب **و** **خوا** **ار** **د** **اس** **ن** **بر** **اد** **سلمان** **ابو** **نصر** **سید** **ند** **که** **این** **پایه** **بجه**

باقی گفت بشکم کرسنه و تر برهنه اگر کسی مرتبه برسد جان کرد
 هوا پیرد در جمیع امور نفع شریعت نکند ملتفت مشو که مبدع
 است ابو یزید راد و برادر یوزند آدم و عیسی و از نسل ایشان چند او
 یزید بوده ابو یزید طیفور بن یعقوب بن آدم ابو یزید طیفور بن علی
 بن آدم ابو یزید طیفور بن حسین بن عامر از قبیله دیگر است **شیخ**
 ابرهیم مروی معاصر یزید بسطامی بود بقر و بز مدقوشت یزید با او
 گفت میخواهم در حق خلق شفاعتی کنی گفت دون همتی باشد در حق
 خالد سخن گفتن **شیخ** ابوالحسن احمد خوارزمی و فاضل در سنه ثلثین
 و مابتر بهمد و اثنی خلیفه از سخنان او است هر که عاقل تر بخدا عارفتر
 و هر که بخدا عارفتر و دین منزل رسد دنیا چون من بلاء است چاکام
 سگان و کمر از سگان است هر که زیاده از ما بحتاج طلبد که سگ از مزله
 بقدر ما بحتاج بخورد وی کند هر که بدینا نگرند بنظر ایزد است و محبت خدا
 بود یقین و زهد از دلش برود هیچ بلا صعبتر از غفلت است **شیخ** احمد
 بن حرب معاصر یزید بسطامی بود از سخنان او است که استکی بد استکی
 که کیست که بدمن میگوید نامزد او بدادی ناجوت کار من که بد اجن
 سینه باشد حق تعالی میفرماید و لغت خلقنا الالسان و احسن تقوی
 چون بدیگونی بر صورت او بدی و مر و می باشد به بدترین صفت مشغول
 شدن یعنی فرمان دیو او را پر سیدند چرا شب نمی خسته گفت عمری
 که از به طاعت داده اند چگونه در غفلت صرف کن **شیخ**

حامد

اُوَاحِدٌ بِنِ خَضْرَوَيْهٖ يَلْمِ مَدَّةً نُودَ وَيَخُ سَالِ عُمَرُ دَاشَتْ دَرَسْنَهٗ اِرْبَعِيْنَ
 وَمَا يَزِيْرُ مَانِ مَتَوَكَّلٍ دَر كَدُشْتِ اَز سَخَانِ اُوَسْتِ مَعْرِفَةُ اَنْتِ كَمْ
 دُوَسْتَدَارِي خُدَايَ عَزَّوَجَلَّ اَبْدِكَ وَيَا ذِكْرِي بَرِيَانِ وَفَرْمَانِ بَرِي بِنِ اَز
 اَز غَيْرِ اُوْبَرِيْدِي شُوِي تَرَكِ شَهْوَتِ بَهْتَرِيْزِ اَفْعَالِسْتِ وَدُوَسْتِيْ اَز بَدِيْبِيْنَ
 اَحْوَالِ وَاكْرَهَةِ شَهْوَتِ بُوْدِي غَفْلَتِ بَرُخْلُوْطِ فَرْيَا فَنِي سَيِّخِ اَبُوْ
 اَللّٰهُ حَارِثِ بِنِ اَسَدِ بِنِ اَلْحَاجِّ سَيِّدِيْ وَفَاتِسِ بَعْدَ اَدْرَسْنَهٗ ثَلَاثِ وَاثْنِيْنَ
 وَمَا يَزِيْرُ مَانِ مَتَوَكَّلٍ دَر كَدُشْتِ اَز سَخَانِ اُوَسْتِ خُدَاوَا بَاشُوْ اَكْرَهَةِ
 خُوْدِ مَبَاشِ هَر كَدِ بَا طَرِخُوْدِي مَرَاتِبَتِ وَاخِلَاصِ دَر رُسْتِ كَنْدِ خُدَايَ
 نَعَا اِلَى ظَاهِرِ اَوْ مَجَاهِدَتِ وَاِتْبَاعِ سُنَّتِ اَرَا سْتَهٗ كَرْدَانِدِ سَيِّخِ
 اَبُو الْفَضْلِ ثَوْبَانَ بِنِ اِبْرَهِيْمِ مَعْرُوْفِ بَدَا اَلثَوْنِ مِصْرِيْ وَفَاتِسِ دَر سَنَهٗ
 خَمْسِ وَاثْنِيْنَ وَمَا يَزِيْرُ مَانِ مَتَوَكَّلٍ اَز سَخَانِ اُوَسْتِ مَعْرِفَتِ
 بَرَسِيْهٖ وَجَهٗ بُوْدِي كِي مَعْرِفَتِ نُوْحِيْدِيْ وَاَنْ عَامَّةٗ اَهْلِ اِسْلَامِ رَا بَسْتِ
 دُوْمِ مَعْرِفَتِ حُجَّتِ وَاَنْ حَكَمًا اَعْلَمًا رَا سَبِ سُوْمِ مَعْرِفَتِ صِفَاتِ وَاَجْدَانِيْ
 وَاِبْنِ اَهْلِ اَللّٰهِ رَا سَبِ كَهٗ شَاهِدِيْ خَوَالِدِ بَدَلْهَيِ خُوْبِيْرِ دَا اَلشَّرِ اَنْتِ كَرْدِ
 مَا سُوِيْ اَللّٰهُ وَخِيْ شُوْدِ اَعْلَامِنِ دُوَسْتِيْ خُدَايَ عَزَّوَجَلَّ اَتَا جَبِ اُوَسْتِ
 مَجِيْرِ سُوْلَا اَللّٰهُ صَلَّى اَللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَر اَقْوَالِ وَاَفْعَالِ اَزُوْبِرِ سَيِّدِ زِيْدِ نُوْبَهٗ
 جُوْنِ بَا يَدِ كَرْدِ كَفِ عَوَامِ رَا اَز كُنَا هٗ وَنُحُوْصِرُ رَا اَز غَفْلَتِ سَيِّخِ
 ذُو الْكِفْلِ رَا دَر دُوَا اَلثَوْنِ مِصْرِيْ بُوْدِ سَيِّخِ اَبُو زَابِ عَلِيْ بِنِ حُصَيْنِ
 نَخْبِيْ وَفَاتِسِ دَر سَنَهٗ خَمْسِ اِرْبَعِيْنَ وَمَا يَزِيْرُ مَانِ مَتَوَكَّلٍ اَخْلِيْفَهٗ

بعد از مدتی او را دیدند به پای ایستاده و خشک شده او را سیاه
 زحمت نداده از سخنان او است تو کمال است که در خداوندی
 و اگر بدهد شکر کنی و اگر ندهد صبر کنی لباس مقدان عورت
 بوش است باوقن بیت است چون بنده در عمل صادق بود پیش از عمل
 حلاوتش بود **شیخ** ابو بکر محمد بن عمرو زمردی و فائش در سنه
 اربعین و مائین از سخنان او است در دنیا و عقبی فرح کسی راست که
 سلطان را در دنیا برو خراج نیست و سبحان را در عقبی با او حساب
 یعنی مجذوب خوب باشد صاحب وقت باید که ناسف نخورد بر ما
 مضمی و امید نداند مستقبل نا حال را ضایع نکند و تو کمال او مستقیم
 باشد و محتر باشد از اخلاوت بد چنانکه از حرام و کبیده کارها صبر
 است **شیخ** ابو علی احمد بن عاصم انطاکی و فائش در سنه خمس
 و مائین بر میان مستعین از سخنان او است صلاح دل نگاه داشتن زبان
 و صلاح خلق بسیاری خیر **شیخ** ابو عبدالله یحیی و فائش در سنه
 اربعین و مائین از سخنان او است هر سالک که مدح و ذم نزد او برابر
 باشد زاهد بود و چون در فرائض باشد عابد بود و چون فعلها از حق
 داند موجب باشد **شیخ** محمد بن علی حکیم الزمینی معاصر ابو نزار
 بود از سخنان او است نفوی است که در قیامت هیچکس را امر تو نگیرد
 و جوایز نرود از کسی که بود امن کن نگیری عزیز کسی است که معصیت
 او را خوان نکرده است و خوارانکه او را عزیز نکرده اینده و از او ایست

الهمین

اطاعت

که حق سبحانه و تعالی را در خواب دید و جهت نجات خلف ابن
 دعایا مؤخت بسبح الله الرحمن الرحیم سبحان الله الابد
 سبحان الفرد الصمد سبحان الله تافع السماء بعیر عمده لم یخند
 صاحبه ولا ولد الذی لم یولد ولم یولد له کفوا احد
 شیخ ابوالحسن شری بن ملسی السقفی نود و هشت سال
 عمر یافت و فاش در سنه سبع و خمسین و مابین نرمان معتضد
 از سخنان او است در قیامت ایشانرا با بنیایان خوانند و اولیایان خدا غان
 اقباب صفتست که بر همه ناید و زمین شکل که تجلی باره میکند شیخ
 ابوزکریا یحیی بن معاذ رازی و اعط و فاش در سنه ثمان و خمسین
 و مابین بعهد معتد خلیفه از سخنان او است بک کناه بعد از
 نوبه بدر است از هفتاد گاه پیش از نوبه زاهد باید برای زهد
 ترک زینت دنیا کرد و بهای زهد ترک هوا و بدل ترک دنیا نا اورا زهد
 مبسر شود هر که از خدای باضحی است بدایحه می دهد آنچه میکند
 فوت از موت شکل تراست جهت آنکه فوت از خواست و موت
 از خلق هر که با خدای حاجت کند در سر خدای برده او پردد اشکارا بقدر
 آنکه بده خدا را دوست دارد و از او ترسد و بدو مشغول باشد خلق او را دوست
 دارند و از او ترسند و بدو مشغول باشند و هر که شرم دارد از خدا
 در نفس طاعت خدا شرم دارد از او در بازخواست گاه شیخ محمد
 بن اسمعیل سامری شامی و فاش در سنه ست و شصت و مابین

خدا از او را ضی است

از سخنان اوست خوف و بیم نازبانۀ خداست بندگان که در ادبی
 کنند بدان ادب یابند شیخ ابو حفص عمر بن مسلم حداد نیشابوری
 وفاتش در سنه ست و ستیز و مابین در زمان معتد از سخنان اوست ادب
 ظاهر عتوان ادب باطلست خوف جراع دلست خیر و شر که در دل
 بود بدان توان دیدن شیخ ابو صالح حمدون بن احمد بن قضا نیشابوری
 وفاتش در سنه احدی و سبعین و مابین در زمان معتد از سخنان اوست
 فاش نکرد آن سر هیچکس آنچه واجبت که بر توین همان باشد چون کسی را به
 پنی که عصیان می نماید او را نصیحت کن ملامت مکن مبادا تو بدان گرفتار
 شوی تو اضع است که کسی را در جبهان بخورد مخاج نه پنی هر که نسبت
 سلف نکرده و بنقص خود معترف شود و در عمل اقراید درجه مردان
 بیاید هر که از هر کار نیاد لشک باشد سلوک را نشاید شیخ ابو محمد
 سهل بن عبدالله کسری وفات او در سنه ثلث و سبعین و مابین در زمان معتد
 از سخنان اوست اول مقام عبودیت بر خاستن است از اخبار شیخ
 ابواسحق ابرهیم بن یحیی کوهان تبریزی وفاتش هم انجاد در سنه سبعین
 و مابین شیخ ابوالحسن علی بن سهل اصفهانی وفاتش در سنه
 ثمان و مابین در زمان معتد از سخنان اوست هر که در ابتدا از ادب
 درست نکرده باشد در آنها عاقبت و سلامت نیاید شافقین طاعت
 از علامت سعادت بود و مشابعت شهوة علامت شقاوت شیخ
 ابوحسن بن از بغدادی وفاتش در سنه سبع و ثمان در زمان معتد

از سخنان اوست هر که راسه چیز بود از همه آفتها ایمن است شکی
 خالی و ذلی قانع و درویشی تمام شیخ ابوبکر بن احمد بن نصر الدقانی
 وفات او نزدیک سکنه شمعین و مابین نرمان مکنفی از سخنان اوست
 هر سال که مکنفی شود محض حرام خورد شیخ ابو محمد عبدالله بن
 محمد حرادزی و فاش در سینه شمعین و مابین نرمان مکنفی از سخنان
 اوست عبادت طعام زاهدست و ذکر طعام عارف شیخ ابو حسین
 خراسانی از نیشابور و فاش در سینه شمعین و مابین نرمان مکنفی از
 سخنان اوست هر که دوستی مرک در دل گیرد حق تعالی وستی فانی ز دل او
 برود برف و آخرت با او را دوست او گرداند شیخ ابواسحاق برهمین
 احمد خواص و فاش در ری در سینه اسدی و شمعین و مابین نرمان مکنفی
 از سخنان اوست هر چه دروهم تو آید از ماضی و مستقبل و حال یا جسم
 یا نور یا شخص یا حیال خداوند تبارک و تعالی آزان منزه است علم بشری
 خوف ساقی است و نفس جزوی است سرکش و فریفته بر حد با شرافت
 و سیاست علم او را بسته دارد و خوف ده او را نامطیع کرد شیخ
 ابوالحسن احمد بن محمد نوری بغدادی و فاش در سینه شمعین و شمعین
 و مابین نرمان مکنفی از سخنان اوست بزرگتر کسی عالمی است که بعلم خود کار
 کند و عارفی که سخن از حقیقت گوید شیخ ابوالفاسم جنبی
 بن محمد نهاوندی معروف به بغدادی و فاش در سینه شمعین و شمعین
 و مابین از سخنان اوست دل مؤمن حرم خانه خاص است خدایا مردی است

كُنَّا مَحْرَمًا رَادُّوْنَاهُ نَدِيهِ هَرِكُهُ بِرَعْلِمِ قُرْآنٍ وَحَدِيثِ وَاقِفٍ
 بَنُوْا بِيْتُوْا نِيَّوَالشَّيْخُ صَادِقٌ اَنْتَ كَهَ رَاسْتِ كَوَيْدِ مَكْرُوْمِ مَيِّ كَهَ مَعُوْفِ
 بَاشُدْ وَنَجَاتِ اَوْيَا شُدْ اِلَّا بَدْرُوْعِ عَارِفِ اَنْتَ كَهَ اَزْ سِرِّ نَاشُوْدِ خَبَرِ
 دَهْدِ وَايِزْ مَرْتَبَهٗ حَاصِلِ شُوْدِ اِلَّا بِنَجَاهِدَتِ وَتَرْكِ لَدَّتِ دُنْيَا وَنَجَاهِتِ
 رَسُوْلِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَبُرِيْدِيْنَ اَزْ اِيْمَانِ نَقْرُوْدِ وُتِ دَارِ مَهْ رَاهِمَا
 بَدُوْدِخِ مِيْرُوْدِ اِلَّا اَنَكِهٗ دَرِ عَقِبِ رَسُوْلِ اَنْتَ اَكْرَسَالِكِ هَزَارِ سَالِكِ
 رُوِيْ خُوْرَانِ وَيَكْلُظَهٗ بَكْرَدَانِدِ فَوْتِ اَوْيِيْشَرِ اَزْ دَرِكِ اَوْبُوْدِ شَيْخِ اَبُوْ عَثْمَانَ
 سَعِيْدِ بِنِ اسْمَعِيْلِ خَيْرِيْ وَفَاتَشِ دَرِ نِيْشَابُوْرِ دَرِ سَنَهٗ ثَمَانَ وَاِسْتَعِيْرِ وَايِيْنَ
 بَرْمَانَ مُعْتَمَدِ اَزْ سَخَانَ اَوْسْتِ مَرْدِ تَمَامِ شُوْدِ نَاجِهَارِ جِيْرِ دَرِ دَلِ اَوْرَاخِ
 شُوْدِ مَنَعِ وَعَطَاوَعَزِ وَذَلِ شَيْخِ مَشَارِدِ بُوْرِيْ وَفَاتَشِ دَرِ سَنَهٗ شَيْخِ
 اِسْتَعِيْرِ وَايِيْنَ بَرْمَانَ مُقَدَّرِ اَزْ سَخَانَ اَوْسْتِ اَدَبِ مَرِيْدِ كَايِ اَوْرَدَنِ
 فَرْمَانَ بِيْرِ بُوْدِ وَنَكِهٗ دَاشْتِ حُرْمَتِ بَرَادِرِ مُسْلِمَانَ وَتَابِعَتِ سُنَّتِ
 وَشِعَارِ شَرِيْعَتِ جُوْنِ مَرِيْدِ تَرْدِيْكَ بِيْرِ شُوْدِ يَابِدِ كَهَ اَزْ خُوْدِ مُنْقَطِعِ
 كَرْدِ شَيْخِ اَبُوْ عَبْدِ اللهِ مُحَمَّدِ بِنِ اسْمَعِيْلِ مَغْرُوْبِيْ وَفَاتَشِ دَرِ سَنَهٗ شَيْخِ
 وَاِسْتَعِيْرِ وَايِيْنَ بَرْمَانَ مُقَدَّرِ مَدَّةٗ عَشْرِ مَرْتَبِ وَايِيْتِ وَاِسْتَعِيْرِ
 اَزْ سَخَانَ اَوْسْتِ خَوَارِزْمِيْنَ مَرْدِمَانَ دَرِ وَايِيْتِ اِسْتِ كَهَ مُتَابِعَتِ تَوَانِكِرَانَ
 كُنْدِ وَجِيْرِ تَرِيْنَ تَوَانِكِرِيْ كَهَ مُتَابِعَتِ دَرِ وَايِيْتِ اِسْتِ كُنْدِ وَفَاتَشِ
 عَلَمًا اَبَادِ اَشْتَرِ وَفَاتَشِ مَوَاقِفَتِ بَاخِرِ شَيْخِ اَبُوْ الْعَبَّاسِ مُحَمَّدِ
 بِنِ اَحْمَدِ طُوْسِيْ وَفَاتَشِ بَغْدَادِ دَرِ سَنَهٗ شَيْخِ وَاِسْتَعِيْرِ وَايِيْنَ بَرْمَانَ

مُتَدِرِ از سَخَانَ اوست هر کس که دِل بُوَاقِفَتِ خدای تَعَالی مَآئِل
 کُنَد اوست از نگاه جَوَارِحِ مَعْصُومِ کَرْدَانِ هَر کس که طَمَعِ مَوَاقِفَتِ
 دَارَد پش از آنکه دَرَجَه اَزَادَتِ مَحَر کُنَد بِرِ سَبَاطِ جَهْلِ بُودِ وَ
 هَر کس که اَزَادَتِ طَلَبَد پش از فکر کَرْدَنِ دَر مِیدَانِ عَقَلتِ بُودِ شَیخِ
 ابوالفوارِ سِر شَاهِ شُجَاعِ کَرمانی و فائز دَر شَعْبِز و مِائِنِ بَر مَآنِ مَقنَد
 از سَخَانَ اوست عَلَامتِ نَقوی و دَر عَسَتِ و عَلَامتِ و دَر عِزِ شَبَهه باز
 اِیستادَنِ هَر کس که جِشَمِ نِگَاهِ دَارَد از حَرَامِ و تَن از شَهوَتِ و اَبطِنِ
 مَن بَر کُنَد مِرَاقِبَتِ و ظَاهِرِ آرا سَتَه کُنَد مِثَابَعَتِ سُنَتِ و خُر کُنَد
 بِحَلَالِ خُورَدَنِ از قَضِ سَیْطَانِ بِرِ و خَطَا نَرُودِ شَیخِ ابوالسَّخَوِ اِبْرَهیمِ
 بِنِ شَیْبَانِ قَر مَشی و فائز بَیِّنِ از سَنَه ثَلَاثَهه بَر مَآنِ مَقنَد از سَخَانَ
 اوست عِلْمِ قَا و تَقَا بُوَ حِدَا یَدِیتِ و عِبُودِ یَتِ دُرُستِ کَر دِ و هَر جِزِ اِیْنِ
 بُودِ زَنَدَه بَر اَو بُودِ سَفَلَه اَلتَّ کِه دَر خدای تَعَالی عَا صِ شُودِ شَیخِ
 یُوسُفِ اسَبَاطِ و فائز تَر دِ یَکِ سَنَه ثَلَاثَهه بَر مَآنِ مَقنَد از سَخَانَ
 اوست هَر کس که قُرآنِ دَانَد و دُنیا جُودِ اِفْسُوسِ مِی کُنَد نَمَازِ جَمَاعَتِ
 بَر بِنَدِ قُضِ یَسِیْتِ بَلْکِه رِزِ و حَلَالِ حُسْنِ فَر صِنَتِ شَیخِ ابوالقَاسِمِ
 سَمُونِ بَر حَسَنَه مَحَبَتِ مُعَا صِر جِیدِ بَعْدَادِی بُودِ از سَخَانَ اوست
 صُوقِ اَلتَّ کِه مَالکِ هِیچ جِزِ نَبُودِ و هِیچ جِزِ مَالکِ اَو بُودِ شَیخِ ابوالعِلی
 جَر جَانِ مُعَا صِر جِیدِ بُودِ از سَخَانَ اوست قُرآنِ کَآه خَلْفَانِ مِی بَآنِ
 عَقَلتِ و اَعْتِمَادِ اِیْشانِ بَر ظَرِ قِیَمَتِ شَیخِ یُوسُفِ بَر جِسَبِ بِنِ

و فاش در سینه نلثما به بزمان مقدر از سخا او است آفت صواب
 صحبت احداث و معاشرت اصدا دور فقیر ما است شیخ ابو الحسن
 اقطع مغرور در سینه نلثما به بزمان مقدر از سخا او است کن بجای
 شریف نرسد مگر بر موافقت و از گرفتن و ادیب بجای آوردن و در بعضی
 گزاردن و با بیکان صحبت داشت شیخ ابو محمد بن احمد نویم
 بعد ادبی و فاش در سینه نلثما به بزمان مقدر از سخا او است
 مطالبه که کس ظاهر شریعت بود و مطالبت سالت بحقیقت و دروغ
 و دوام صدق هر کس کردار باشد و گفتارند یعنی بود و اگر گفتار
 باشد و کرده محنتی بود و اگر هر دو نبود و صدق بود عنین ناسد
 شیخ حسین منیر خلاج او را تصانیف ستار است اصل او از نضاء
 فارس است فلش بعد از در سینه سبوع و نلثما به بزمان مقدر جلیند
 کسعی وزیر جامدین قباش او را بپیر از فضل هزار جویب نند آهی نزد او را
 بگشتند و بسو خشد و خاکستر تن با جله رحمد هر خاکستر از آن که
 بر روی خله آمد انا الحق بر آمد وقت فل او حیا هر ش روی کتاره در
 بیان مردم آمد او را گفتند روی بوی ترکب روی او مردان پوشند درین
 وقت نیم مردی بود او نیز مردار است هنی برین باج الام در میان نهادند
 نگاه شو است دانست نیم مردی باشد از سخا او خلاج است چون بنده
 در خوف ایست شد او را ریح و داحف مؤثر نباشند معرفت بسیار است
 از بدین اسباب و هلاک در همه یعنی سالت و اخلق است که از جفای